

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: S. V. M., narozený X, toho času bytem v ČR Ch.,
právně zastoupen: Mgr. Farid Alizey, advokát, sídlem Stodolní
834/7, 702 00 Ostrava,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 2. 8. 2024 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2024, č. j. OAM-716/ZA-ZA11-HA06-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou naříkaným rozhodnutí ze dne 2. 7. 2024, č. j. OAM-716/ZA-ZA11-HA06-2024 rozhodl žalovaný o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 27. 5. 2024 tak, že se žádost o mezinárodní ochranu podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**) zamítá jako zjevně nedůvodná. K těmto závěrům dospěl žalovaný poté, co v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce jsou ekonomické důvody, neboť

hodlá v ČR zůstat, pracovat a vydělanými prostředky finančně podporovat svou rodinu ve vlasti.

II.

Žaloba

2. V úvodu žaloby žalobce namítal, že byl v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany v ČR zkrácen na svých právech, v důsledku čehož mu hrozí závažná újma. Žalobce byl přesvědčen, že žalovaný v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany porušil zásadu materiální pravdy, nezjistil přesně a úplně skutkový stav a neprovedl dostatečně všechna potřebná šetření za účelem zjištění všech relevantních skutečností, tedy postupoval v rozporu s vyšetřovací zásadou. Dále žalobce uvedl, že se snažil vysvětlit žalovanému, že se do Vietnamu nemůže vrátit, neboť se snaží svou poměrně početnou rodinu uživit a toto by nezvládl ve Vietnamu z důvodu ekonomických poměrů tam panujících. Dále žalobce sdělil, že v zemi původu mu s manželkou vznikly nemalé závazky, které si manželka půjčila od soukromých firem zabývajících se půjčkami – od lichvářů, kteří své pohledávky vymáhají nezákonnými praktikami, jež jsou státními orgány v zemi původu tolerovány. Žalobce poté také uvedl, že v rámci pohovoru nehovořil o existenci těchto závazků, jelikož se mu v této souvislosti nedostalo dostatečné poučení, aby hovořil o všech svých problémech, které v zemi původu má. Žalovanému žalobce vytýkal selektivní vyhodnocení tvrzených důvodů, aniž by bral v úvahu skutečnosti, které s ohledem na výklad příslušných ustanovení zákona o azylu umožňují udělení mezinárodní ochrany. Z obsahu § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu dle žalobce nelze jednoznačně výkladově vyvozovat, že musí být každá žádost, která ve svém obsahu má pouze ekonomické důvody, zamítnuta jako zjevně nedůvodná, v takovém případě je i povinností žalovaného zajistit a použít takové důkazy, které mu jsou z jeho úřední činnosti známy, což v daném případě žalovaný neučinil. Žalovaný dle žalobce vycházel pouze z tvrzení žalobce, ten však nemá takové možnosti k zajištění důkazu jako žalovaný. Žalovanému dle žalobce muselo být známo, že ve Vietnamu nejsou respektována lidská práva, resp. všemu obyvatelstvu je znemožněno požívat stejná práva jako prominentní členové společnosti např. na trhu práce, a proto dle názoru žalobce nebyly splněny podmínky pro zamítnutí žádosti dle příslušného ustanovení. Postup žalovaného považoval žalobce v rozporu s ustálenou judikaturou (rozhodnutí NSS ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010-107). Dále žalobce předestřel, že Vietnam není svobodnou zemí, vládne zde přísný komunistický režim a již ze zpráv o tamější situaci, které byly v řízení provedeny, je patrné, že každému se nedostává rovného práva. Dále žalobce poukázal na to, že pohledávky soukromých osob vůči dlužníkům jsou předmětem lichvy a pronásledování v zemi původu ze strany věřitelů a státní orgány tyto situace mezi soukromými subjekty nijak neřeší. Vietnamské státní orgány nejsou schopné zabezpečit základní ochranu. Žalovaný měl tudíž vyhodnotit nesprávně důvody žádosti, když tyto podřadil pod ryze ekonomické, avšak hlavním důvodem žádosti byl opodstatněný strach o život v zemi původu z důvodu ohrožení lichváři. Dle žalobce byly splněny podmínky pro přiznání doplňkové ochrany ve smyslu §14a zákona o azylu. Rovněž žalobce vyjádřil údiv nad tím, že žalovaný nevycházel i z jiných zdrojů, které používá v jiných řízeních o udělení mezinárodní ochrany občanů Vietnamu, zejména ohledně dodržování lidských práv v souvislosti se získáním adekvátního zaměstnání a s vymáháním pohledávek. Dále žalobce namítal, že žalobce pořízené podklady využil zcela nedostatečně nebo jen ve prospěch svého zamyšleného záměru zamítnout žádost. Žalobce také namítal, že žalovaný nedostatečně posoudil žádost ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu. Žalovaný uváděné důvody ve světle humanitárního azylu vůbec neposoudil a již od počátku shledal žádost nedůvodnou, když hodnotil žalobcovu situaci nepřiléhavě a kuse

pouze z hlediska ekonomických důvodů, aniž by se zabýval pravou podstatou žalobcovy životní situace a finanční tísně. Z výše uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 20. 8. 2024 žalovaný vyjádřil svůj nesouhlas s žalobou. Dle svého názoru vzal při rozhodování v úvahu skutečnosti, které žalobce tvrdil a shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Rovněž vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci a měl za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem případu a je patřičným způsobem odůvodněno. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žalobce jsou pouze ekonomické důvody. V ČR chce pracovat a vydělat peníze, aby mohl finančně podporovat svou rodinu ve Vietnamu. Žalobce v průběhu správního řízení netvrdil a ani žalovaný nezjistil žádné skutečnosti svědčící o tom, že by žalobce byl ve vlasti vystaven jednání vykazujícímu znaky pronásledování nebo hrožící vážné újmy. Žalovaný na žalobcovu námitku ohledně pohovoru, kde žalobce nehovořil o existenci svých závazků, konstatoval, že při pohovoru mu byla položena otázka, zda sdělil všechny důvody, pro které žádá o mezinárodní ochranu a žalobce odpověděl, že ano. Dále byla žalobci dána možnost uvést skutečnosti, které by měly být vzaty v potaz během posuzování jeho žádosti, avšak ten sdělil, že z jeho strany je to vše a sdělil již všechno, co ho napadlo. V souladu s ustanovením § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, byla dne 28. 6. 2024 žalobci, potažmo jeho právnímu zástupci, dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí s výše uvedenými informacemi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či uvést jakékoliv skutečnosti nebo nové informace. Právní zástupce žalobce se z tohoto správního úkonu písemně omluvil a doplnil, že jeho klient je srozuměn s tím, že tento správní úkon proběhne bez jeho účasti. Žalovaný vyhotovil dne 28. 6. 2024 úřední záznam, který je součástí správního spisu. Žalovaný považoval napadené rozhodnutí za zákonné, přezkoumatelné a vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci, a proto navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumal v mezích žalobních bodů.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je nedůvodná.
7. Ze správního spisu zjistil soud mimo jiné následující. Dne 27. 5. 2024 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 11. 6. 2024 žalobce poskytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR, sdělil, že vyznává křesťanské náboženství, nemá žádné politické přesvědčení, není ani nebyl členem žádné politické strany nebo hnutí a o politiku se nezajímá. Je ženatý. Manželka žije s dětmi ve Vietnamu. Má dvě dcery a syna. V ČR pobývá od roku 2007. Z Vietnamu naposledy letecky vycestoval do ČR v roce 2013 s povolením platného dlouhodobého pobytu za účelem podnikání. Kromě ČR nepobýval v

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

žádném jiném státě EU, nicméně neoprávněně pobýval v letech 2019-2022 na Ukrajině a v letech 2022-2024 v Bělorusku, a to z důvodu uděleného vyhoštění z ČR. Tato žádost o udělení mezinárodní ochrany je jeho první. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je zdravý, soběstačný a nemá žádné zvláštní zdravotní potřeby. Proti jeho osobě nebylo vedeno žádné trestní stíhání ani nebyl odsouzen za spáchání trestného činu v ČR či v zahraničí. O mezinárodní ochranu požádal z ekonomických důvodů, neboť zde chce žít a legálně pracovat, aby mohl finančně podporovat svou rodinu ve Vietnamu. Jiné důvody neuvedl. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 11. 6. 2024, žalobce sdělil, že nikdy neměl žádné problémy s vycestováním z vlasti. Na otázku, jaká by byla jeho situace v případě návratu do vlasti, sdělil, že pokud by se musel vrátit do Vietnamu, bude respektovat rozhodnutí správního orgánu, ale raději by setrval v ČR. Již dlouhou dobu neviděl své děti, které bydlí ve Vietnamu. Vlast opustil z ekonomických důvodů a začal podnikat v ČR. Po skončení platnosti povolení si požádal o prodloužení dlouhodobého pobytu, ale tvrdil, že mu nebylo doručeno oznámení o doručení zásilky, proto mu dané povolení zaniklo. V ČR se věnuje prodeji textilu. Domnívá se, že mu žádost o udělení mezinárodní ochrany umožní legálně pracovat. Na otázku žalovaného, proč se dále nesnažil zlegalizovat pobyt v režimu pobytového zákona, uvedl, že nevěděl, jak toto zrealizovat. Do budoucna má naplánováno najít si zde zaměstnání. Na dotaz žalovaného, jaké další skutečnosti by měl vzít na vědomí v rámci posuzování jeho žádosti, žalobce odpověděl, že vše již sdělil. Na podporu svých tvrzení nedoložil na místě žádné další doklady, dokumenty či jiné materiály. Jiné důvody, které by jej vedly k odchodu z vlasti či k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neuvedl.

8. Podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu „*Žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody.*“
9. Podle § 16 odst. 3 věta první zákona o azylu „*Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b.*“
10. Nejdříve považuje soud za nezbytné vypořádat se s námitkou žalobce, jíž vytýká žalovanému nedostatečné poučení ohledně rozsahu a nutnosti tvrdit konkrétní důvody, které vedly žalobce k podání žádosti o mezinárodní ochranu. Dne 28. 5. 2024 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu. Téhož dne byl vyzván k poskytnutí údajů k podané žádosti, a to 11. 6. 2024 v 8:30. Součástí výzvy učinil žalovaný i poučení pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany ve vietnamském jazyce. Toto poučení shrnuje veškerá práva a povinnosti žalobce napříč celým azylovým řízením, a to včetně případných soudních řízení v rámci správního soudnictví. Rovněž poučení o tom, že mu bude poskytnuta příležitost sdělit důvody jeho žádosti. Při pohovoru k žádosti byl žalobce opět poučen o tom, že pohovor je veden za účelem zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Současně byl poučen, že je povinen uvádět pravdivé a úplné informace. V rámci poskytnutí údajů k žádosti uvedl žalobce za důvody své žádosti následující: „*Rád bych žil a pracoval v ČR. Rád bych zde legálně pracoval, abych pak mohl finančně podporovat moji rodinu ve Vietnamu.*“ V rámci pohovoru k žádosti sdělil, že si od mezinárodní ochrany slibuje možnost legálního výkonu výdělečné činnosti na území ČR. Na dotaz, zda chce uvést nějaké skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz během posuzování žádosti, odpověděl – „*Ne, všechno, co jsem Vám chtěl z mé strany sdělit a co mě napadlo, jsem již řekl výše.*“ Dále byla žalobci dána příležitost svá tvrzení doplnit či upřesnit v rámci seznámení se s podklady rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. Této možnosti však žalobce vědomě nevyužil.

11. Dále považuje soud v této situaci za vhodné poukázat na to, že obecně není žalovaný povinen žalobce poučovat do té míry, aby napovídal, jaká konkrétní tvrzení má ve své žádosti či posléze v rámci pohovoru nebo poskytnutí údajů tvrdit či aby dotvářel jeho azylový příběh. Rovněž není žalovaný povinen žalobce poučovat o rozsahu jeho tvrzení. Obecně vzato je to právě žalobce, kdo podal žádost o mezinárodní ochranu, a proto ví nejlépe, z jakého konkrétního důvodu tuto žádost podal.
12. Za daných okolností se jeví poučení žalobce za dostatečné i z toho hlediska, že žalobce byl zastoupen advokátem ještě před samotným podáním žádosti i v průběhu řízení (jak vyplývá z plné moci založené ve správním spise). Advokát, jakož to osoba znalá práva a se zaměřením na cizinecké právo (včetně azylového), musel být obeznámen se situací žalobce a povinností tvrdit rozhodné skutečnosti, aby se vyhnul nechtěnému výsledku řízení v podobě negativního rozhodnutí o žádosti.
13. Z výše uvedených skutečností má soud za to, že se žalobci dostalo dostatečného poučení, které lze požadovat pro žadatele o mezinárodní ochranu, současně byla žalobci opakovaně dána příležitost k tomu, aby svá tvrzení doplnil či upřesnil.
14. Soud má dále za to, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci dle § 3 správního řádu. Za tímto účelem provedl se žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil sdělit všechny skutečnosti týkající se okolností jeho odchodu z vlasti, jeho života v zemi původu i v ČR a z důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Rovněž shromáždil informace o politické a bezpečnostní situaci ve Vietnamu. Na základě zjištěných skutečností dospěl k závěru, že důvodem, proč žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, byla snaha o legalizaci dalšího pobytu na území ČR za účelem zlepšení své ekonomické situace. Současně s tím bylo dle názoru soudu zcela nepochybně zjištěno, že žalobce vycestoval ze země původu pouze za účelem a vidinou lepší ekonomické situace v Evropě. Soud má tedy za to, že si žalovaný s ohledem na skutečnosti zjištěné v průběhu řízení obstaral dostatečné podklady a vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci.
15. Co se týče dílčí námitky žalobce, že žalovaný nevycházel i z jiných zdrojů, které používá v jiných řízeních o udělení mezinárodní ochrany občanů Vietnamu, zejména ohledně dodržování lidských práv v souvislosti se získáním adekvátního zaměstnání a s vymáháním pohledávek, konstatuje soud, že s ohledem na tvrzení žalobce uvedené v rámci správního řízení o jeho žádosti, nevznikl důvod pro obstarání těchto podkladů, neboť žalobce neuvedl žádný azylově relevantní důvod, který by zavdal potřebu pro jejich obstarání a následné ověření a posouzení tvrzení žalobce. K tomu soud nad rámec uvedeného dodává, že jinak by tomu bylo, kdyby žalobce tvrdil skutečnosti nyní obsažené v žalobě i ve správním řízení.
16. Další skupina žalobních námitek žalobce směřovala proti aplikaci ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu na případ žalobce. S posouzením věci tak, jak jej učinil žalovaný, se soud plně ztotožňuje. Žalobce v průběhu správního řízení nevyjádřil žádné obavy plynoucí ze situace ve vlasti, nesdělil žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Důvody, proč žalobce opustil vlast, byly pouze ekonomické, o udělení mezinárodní ochrany požádal, neboť mu nebylo prodlouženo oprávnění k pobytu na území ČR za účelem podnikání a on zde chtěl zůstat a pracovat. K důvodům podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany konstatoval: *„Rád bych žil a pracoval v ČR. Rád bych zde legálně pracoval, abych pak mohl finančně podporovat moji rodinu ve Vietnamu.“* Při pohovoru dne 11. 6. 2024 jednoznačně deklaroval, že ze země původu odjel za účelem podnikání, neměl žádné problémy vlast opustit. Na otázku – Jaká by byla Vaše situace v případě návratu do Vaší země – odpověděl *„Pokud bych se vrátil musel, tak tam odjedu. Raději bych ale zůstal zde.“* Také na otázku, Vám má ve vaší situaci pomoci MO? -

odpověděl „*Umožní mi to tady legálně pracovat.*“ Rovněž dále potvrdil, že veškeré azylové relevantní důvody už sdělil a nemá, co by dodal. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany za účelem legalizace svého dalšího pobytu v ČR a možnosti zde i nadále pracovat a uvedl tak pouze ekonomické důvody podání žádosti. V této souvislosti lze odkázat na usnesení NSS ze dne 11. 3. 2020 č. j. 4 Azs 415/2019-24, ve kterém kasační soud shledal: „*V případě námitky týkající se nesprávné aplikace § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 9. 12. 2003, č. j. 7 Azs 32/2003 - 60. V tomto rozsudku kasační soud aproboval zamítnutí žádosti § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu v případě žadatele, který „opakovaně uvedl, že měl ekonomické problémy, proto chtěl do ČR, aby si zde našel práci. Dále výslovně zdůraznil, že udělení pokuty za nenastoupení vojenské služby nepovažuje na rozdíl od špatné ekonomické situace v zemi původu a nemožnosti získat zaměstnání za důvod žádosti o azyl. Ze shora uvedeného je patrné, že hlavním a prakticky jediným relevantním důvodem, pro který stěžovatel žádal o azyl, jsou ekonomické důvody. Tento nikdy neuvedl, že by v zemi svého původu byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, jak stanoví zákon o azylu v ust. § 12, pokud jde o důvody udělení azylu. Stěžovatelův odkaz na zavádějící a účelově kladené otázky v průběhu pohovoru před správním orgánem proto soud shledává jako nedůvodné a účelové.“ Tyto závěry lze bezezbytku aplikovat také na nyní posuzovaný případ. Stěžovatel totiž v řízení před žalovaným uvedl pouze to, že podal žádost o mezinárodní ochranu proto, že byla zamítnuta jeho žádost o udělení pracovního víza.*“

17. K povaze mezinárodní ochrany zdejší soud také připomíná rozsudek NSS ze dne 14. 10. 2019, č. j. 3 Azs 144/2018-24, ve kterém se uvádí: „*Je proto zřejmé, že žádost o azyl nechtěl stěžovatel využít jako prostředek k ukrytí před pronásledováním, ale chápal jej pouze jako způsob legalizace svého pobytu, aniž by mu v zemi původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43, vyslovil, že „institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu.“* Je třeba poznamenat, že k legalizaci pobytu na území ČR slouží primárně instituty dané zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, nikoli ty upravené zákonem o azylu.
18. Pakliže se žalobce dovolává skutečnosti, že i ekonomické důvody mohou být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, konstatuje zdejší soud, že musí dát žalobci za pravdu, avšak současně dodává, že za tímto účelem by bylo nutné uvést více, než sdělil žalobce. Žalobce, jak již bylo uvedeno výše, neuvedl žádné důvody, na jejichž základě by mohl žalovaný dojít k závěru, že by z tvrzených ekonomických důvodů hrozilo žalobci v zemi původu jakékoliv nebezpečí, neboť z tvrzení žalobce je patrný pouze záměr vyhledat lepší ekonomické podmínky pro svůj život. Rovněž nutno opět zdůraznit, že je to právě žalobce, kdo v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu svými tvrzeními určuje rozsah následného posouzení tvrzených důvodů.
19. Pokud jde o námitku žalobce, že se žalovaný měl zabývat též možností udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, soud odkazuje na § 16 odst. 3 zákona o azylu, podle kterého *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b.* Vzhledem k tomu, že žalovaný vyhodnotil žádost žalobce jako zjevně nedůvodnou, neposuzoval v souladu s citovaným ustanovením, zda žalobce splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo

doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Ani tuto námitku tak soud nepovažuje za důvodnou.

20. Závěrem se soud zabýval nově v žalobě tvrzenými důvody žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu, jimiž se snažil rozšířit svá původní tvrzení uvedená v průběhu řízení o jeho žádosti a předejít tak svému nově zkonstruovaný azylový příběh. Jak vyplývá z tvrzení žalobce, všechna v žalobě nově uvedená tvrzení mohl žalobce uvést již v řízení před žalovaným, avšak neučinil tak. Za toho stavu je soud nemůže hodnotit, neboť ani žalovaný k tomu nedostal příležitost. Jak bylo uvedeno výše, v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu je to právě žalobce, kdo svými tvrzeními vymezuje rozsah skutečností, jimiž se žalovaný bude muset při posuzování žádosti žalobce zabývat. Jelikož však žalobce neuvedl žádná azylově relevantní tvrzení, posoudil žalovaný (v souladu se zákonem, jak je uvedeno výše), že je žádost žalobce zjevně nedůvodná a ten žádá ryze z ekonomických důvodů. Jelikož žalobce až v žalobě proti rozhodnutí o mezinárodní ochraně vyrukoval s nově tvrzenými skutečnostmi, ačkoliv mu nic nebránilo tyto tvrzené skutečnosti uvést již v řízení před žalovaným, nezbývá než, aby nyní přijal negativní následky svého jednání.
21. Rovněž soud vyjadřuje svůj názor nad účelovostí těchto tvrzení žalobce, kdy lze v jednání žalobce spatřovat tendenční taktiku. Žalobce byl po celou dobu správního řízení o jeho žádosti zastoupen advokátem, který byl v rámci svých služeb povinen poskytnout žalobci dostatečné poradenství. V daném případě si nelze ponechat kompletní azylový příběh až pro řízení o žalobě, takový postup by byl v rozporu se smyslem zákona, neboť by nepřipustně převáděl nalézací řízení před správní soudy, které však nedisponují takovou pravomocí, která je svěřena právě žalovanému. Rovněž jen s těží uvěřit, že by si žalobce ponechal takto zásadní skutečnosti pro sebe a nesdělil je přímo žalovanému v průběhu řízení o žádosti. Jak již soud zmínil výše, je na nejvyšší pravděpodobné, že nově vytvořený azylový příběh je toliko účelově vytvořený konstrukt pro soudní řízení poté, co žalobce neuspěl se svou žádostí v řízení o mezinárodní ochraně před žalovaným.
22. Na uvedeném nic nemění ani čl. 46 odst. 3 (tzv. „procedurální“) směrnice 2013/32/EU. Podle tohoto ustanovení mají členské státy povinnost zajistit, aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a *ex nunc* posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně. Povinnost úplného a *ex nunc* posouzení v kontextu žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu znamená, že pokud by se teprve v řízení před soudem objevily nové skutečnosti, potenciálně relevantní pro udělení mezinárodní ochrany, které žadatel objektivně nemohl uvést dříve, soud má povinnost se jimi zabývat. Uvedenou povinnost ale nelze vykládat tak, že by krajský soud při přezkumu rozhodnutí o žalobcově žádosti měl místo žalovaného meritorně posoudit, zda žalobce splňuje či nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Tím by nepřipustně nahrazoval rozhodovací činnost žalovaného (srov. rozsudek KS v Brně č. j. 41 Az 7/2023-25 ze dne 29. 3. 2023).
23. K výčtu ustanovení, která byla podle žalobce porušena, soud uvádí, že pouhý výčet zákonných ustanovení, která měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
24. Soud uzavírá, že žalobce v průběhu správního řízení uváděl pouze ekonomické důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nesdělil žádnou skutečnost svědčící o tom, že by v jeho případě mohly být naplněny důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný tak postupoval správně, když žádost žalobce zamítl jako zjevně

nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Rovněž jsou z napadeného rozhodnutí patrné úvahy žalovaného, stejně jako důvody, které jej vedly k učiněným závěrům, a to vše na základě dostatečně zjištěného stavu věci. Rozhodnutí tudíž netrpí vadami spočívajícími v nepřezkoumatelnosti či nedostatečném odůvodnění.

25. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI.

Náklady řízení

26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 4. října 2024

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně